

DŮM SOCIÁLNÍ PÉČE KRALOVICE, p.o.

Plzeňská 345, 331 41 KRALOVICE, IČO 49748190, www.dspkralovice.cz

☎ 373 301 111, fax 373 301 112, e-mail: podatelna@dspkralovice.cz

1/14

OBČASNÍK NÁŠ DOMOV



**DŮM SOCIÁLNÍ PÉČE
KRALOVICE**

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři,

vychází nové číslo občasníku Náš domov. Zajímá Vás, co jsme si pro Vás tentokrát připravili? Ze světa filmů pro pamětníky se dočtete o životě herce Ladislava Boháče. Poznáte další památku v okolí Kralovic, a to hrad Krakovec, který proslavila pohádka „Ať žijí duchové.“ Z oblasti historie se dozvíte něco málo o původu drahokamu s názvem Český granát. Zajímat Vás bude určitě i článek o Miladě Šubrtové operní pěvkyni, která pocházela z Kralovicka. A protože právě probíhá období masopustu, připravila si pro Vás Alena Hausnerová povídání o této tradici a Nad'a Formánková anketu s našimi klientkami na toto téma. Pokud si budete chtít procvičit paměť, zkuste kvíz „Znáte české vynálezců?“

Přeji Vám za všechny, kteří se podíleli na tvorbě tohoto čísla pěkné počtení.



**Adéla Fenclová, DiS.
sociální pracovnice a redaktorka časopisu**

SLAVNÝ HEREC Z FILMŮ PRO PAMĚTNÍKY

Ladislav Boháč

Narozen 14. 4. 1907 v Uherském Brodě

Zemřel 4. 7. 1978 v Praze



Ve třicátých letech oblíbený představitel filmových milovníků, významný divadelní herec, ale také první ředitel Národního divadla po komunistickém převratu, to byl Ladislav Boháč. Narodil se v Uherském Brodě a pocházel ze vzdělané rodiny – jeho otcem byl Antonín Boháč, docent na přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy a zakladatel moderní české statistiky a demografie (za první republiky organizoval sčítání lidu). Ladislav Boháč studoval na slavném gymnáziu v Křemencové ulici (kde tehdy učil jeho otec) a setkal se tady s dalšími později významnými herci, jako byli Jiří Voskovec nebo Miloš Nedbal. V té době se také věnoval ochotnickému divadlu a navštěvoval dramatický kroužek a přes otcovy plány, který chtěl mít ze syna právníka, nastoupil po maturitě na Státní konzervatoř.

Studium herectví ale nedokončil, protože mezitím v roce 1926 začal hrát v Uměleckém studiu avantgardního režiséra Vladimíra Gamzy, v následujícím roce souběžně hostoval v Osvobozeném divadle. Následně nastoupil krátké angažmá ve Švandově divadle (1927-1928), pohostinsky účinkoval ve Vinohradském divadle, znovu krátce prošel scénou Osvobozeného divadla a nakonec v lednu 1929 nastoupil jako sólista činohry do stálého angažmá v Národním divadle, kde s přestávkou setrval více než čtyřicet let. Na jevišti se Boháč uplatnil díky fyzickému zjevu, k němuž připojil dokonalý verbální projev. První titulní roli na naší první scéně ztvárnil v Radúzovi a Mahuleně (1931), další velké role mu přinesl především klasický repertoár (Julius Caesar, Faust, Lucerna, Racek), zvláště ve třicátých letech se ale objevoval často i v moderním repertoáru dobově populárních, dnes však již často zapomenutých her.

Až po šesti letech působení v Národním divadle byl Ladislav Boháč přizván do filmových studií, debutoval rolí bratra hlavního hrdiny v dnes prakticky neznámém melodramatu JANA (1935). O dva roky později pak ovšem slavil nebývalý triumf a nastoupil cestu ke slávě a úspěchu. Ve třiceti letech se tak zařadil mezi nejpopulárnější herce a v roce 1937 jej diváci v kinech mohli vidět v devíti filmech. Prvním z nich byla dodnes oblíbená komedie MRAVNOST NADE VŠE (1937), natočená narychlo o Vánocích 1936. Tady Boháč vytvořil partnerskou dvojici s Věrou Ferbasovou, jako mužský protagonista byl nicméně zastíněn Hugo Haasem. S Haasem se pak v téměř

roce setkal ve filmu DĚVČATA, NEDEJTE SE! (1937). Zmínku ale zasluhují jeho výrazné postavy v umělecky hodnotných dílech jako BÍLÁ NEMOC (1937, tady hrál maršálova pobočníka) nebo FILOSOFSKÁ HISTORIE (1937) vycházející z literární předlohy Aloise Jiráska. Úlohu potomka ústřední dvojice ztvárnil ve filmu LIDÉ NA KŘE (1937), po boku Lídy Baarové pak hrál v dodnes ceněném titulu PANENSTVÍ (1937). Dodnes je vysoce ceněná jeho postava Zusky v dramatu HLÍDAČ Č. 47 (1937).



V následujícím roce 1938 hrál v osmi filmech, opět poměrně velké role, současným divákům je nejlépe známá postava profesora Bartoše v komedii ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA (1938), znovu s Hugo Haasem hrál ve filmu SVĚT, KDE SE ŽEBRÁ (1938). V době okupace pak dvakrát slavil úspěch po boku Zdeňky Sulanové v komerčně úspěšných sentimentálních titulech (LÍZINO ŠTĚSTÍ, 1939; MADLA ZPÍVÁ EVROPE, 1940), v nevelké úloze jej můžeme vidět i v MĚSTEČKU NA DLANI (1942). Dobová kritika i pozdější odborná literatura poukazuje na fakt, že Ladislav Boháč se před kamerou nedokázal zbavit divadelního hereckého projevu a většinu jeho výstupů před kamerou považují za nepřesvědčivé, jeho obliba u publika byla ale mimořádná.

Po druhé světové válce nebyl sice Boháč na rozdíl od mnoha jiných perzekuován, ale jako řada dalších herců byl postaven před nepříjemnou skutečností, že pro jeho prototyp představitele lyrických milovníků není ve znárodněné kinematografii místo.

K vysokým obrátkám se po osvobození roztočila divadelní kariéra Ladislava Boháče. Začal vystupovat jako jeden z předních stoupenců komunistické ideologie v oblasti divadla, v roce 1946 ostatně ztvárnil postavu Stalina v představení Kremelský orloj. Jako předseda odborové rady Národního divadla tak dlouho útočil na dosavadního ředitele Václava Vydru staršího, až nakonec dosáhl jeho odvolání a v roce 1949 byl sám do této funkce jmenován. Nadále v Národním divadle působil i jako herec, ovšem v představeních, které dnes bývají uváděna jako odstrašující příklad zideologizované koncepce poúnorového divadla. V této době se také začal věnovat divadelní režii, ale i když vsadil na osvědčené klasické předlohy, jen výjimečně se jeho realizace dočkaly úspěchu. Počátkem 50. let namísto nemocného Otakara Jeremiáše převzal také vedení operního souboru a i tady začal režisrovat. V roce 1953 byl Boháč odvolán z funkce ředitele Národního divadla a nahrazen ještě více angažovanějším Drahošem Želenským. Spolupráce Ladislava Boháče s filmem se v této době stala sporadickou.

V 60. letech začal více točit pro Československou televizi, kromě několika dodnes známých televizních seriálů (HŘÍŠNÍ LIDÉ MĚSTA PRAŽSKÉHO, 1969) jej diváci mohli vidět v některých kvalitních televizních inscenacích vycházejících z klasických předloh (NOC BEZ ÚSVITU, 1966; NĚKOHO JSEM ZASTŘELIL, 1968; PASIÁNS, 1969). Významná je také Boháčova spolupráce s rozhlasem, dabingem, jako komentátora jej mohli diváci slyšet i v dokumentech.



V roce 1967 začal Boháč vystupovat na progresivní scéně Divadla Za branou, o rok později požádal o vyvázání z pracovního poměru s Národním divadlem a zahájil dlouhodobou neplacenou dovolenou. V Divadle Za branou byl v letech 1971-1972 i uměleckým ředitelem, po administrativním zákazu této scény se ale nakonec vrátil do Národního divadla (1972-1974). Na jevišti stál naposledy ve hře Člověk odjinud (1973), filmová kamera jej naposledy zachytila ve filmu JAKUB (1977).

Ladislav Boháč byl dvakrát ženatý. První manželství s lékařkou Taťánou se ještě před válkou rozpadlo. S druhou manželkou Hanou zůstal až do své smrti. Zemřel v Praze 4. července 1978 ve věku 71 let.

Jeho umělecké aktivity i veřejné angažmá po roce 1948 mu vynesly titul Zasloužilého umělce, od komunistické garnitury získal i další vysoká státní vyznamenání - Řád práce.



POZNÁVÁME PAMÁTKY V OKOLÍ KRALOVIC



HRAD KRAKOVEC

Hrad Krakovec se nachází ve stejnojmenné vesnici nedaleko Rakovníka. Mezi četnými hrady a jejich zříceninami v povodí řeky Berounky zaujímá Krakovec zvláštní místo. Nevyniká svou rozlohou ani zachovalostí svých komnat, ale ve své době patřil k nejluxusnějším hradům.

Krakovec si vystavěl významný dvořan, důvěrník a oblíbenec krále Václava IV. Jíra z Roztok. Počátky stavby se datují rokem 1381 a hrad byl dokončen r. 1383. Vynikající postavení u dvora Jírovi umožnilo vystavět si sídlo, jaké do té doby neměl žádný z mužů u jeho stavu a jež některými vlastnostmi předčilo i hrady královské, včetně Pražského.

Hrad Krakovec byl zbudován nad soutokem Šípského a Krakovského potoka. Hradní areál má tvar nepravidelného oválu se severojižní orientací. Bránou se přichozí dostal na malé první nádvoří. Vlastní hrad má půdorys obdélníku se zkoseným jihovýchodním rohem. Na východě a jihu vznikla palácová křídla. Nádvoří průčelí budov obíhaly v obou patrech pavlače. Značnou bezstarostnost stavitelů dokládají velká okna, jimiž se budovy otevírají navenek už v úrovni prvního patra. Hradní paláce měly 26 či 27 místností. Velký plochostropý sál se nacházel v patře západního křídla, kaple Panny Marie a sv. Kateřiny v patře křídla východního. Fresky na stěnách kaple zachycují události ze života Panny Marie.

Jedním z mnoha osudových roků hradu byl rok 1783, kdy hrad vyhořel od úderu blesku. Od té doby chátral a kameny z něj byly použity pro stavby okolních domů. K částečným opravám došlo až po roce 1915, kdy byl hrad darován Klubu českých turistů. Hrad Krakovec byl vyhledáván i filmaři. V roce 1977 zde byl natočen pohádkový muzikál pro děti „Ať žijí duchové“ a také se zde natáčely některé scény z pohádky „Princ a večernice“.

Z hradu Krakovec se do současnosti dochovala jen mohutná zřícenina. Viz. fotografie na druhé straně



Vyobrazení hradu nedlouho po požáru r.1783



Hrad Krakovec v současnosti

TRADICE A ZVYKY MASOPUST

Veselé období, které začíná první nedělí po svátku Třech králů.

V období masopustu se děvčata i chlapci scházeli na trástkách, tancovali a veselili se. O svatbách, které se uzavíraly v tomto období, se říkalo, že manželství bude šťastné a trvalé. Nebývala práce na poli, nastal čas zabíječek. Masopust vrcholil v poslední tři dny celého období před tzv. popeleční nebo škaredou středou. Těmto dnům se říkávalo „bláznivé dny“. Příprava na ně začínala už ve čtvrtek před masopustní nedělí, který byl nazýván „tučný čtvrtek“. Tento den se měl každý pořádně najíst. Patřili k němu zabíječky a koblihy. Ani o masopustní neděli nebýval nedostatek v jídle. Odpoledne a večer se v hospodě vyhrávalo a všichni se veselili až do rána a zábava pokračovala i v pondělí. V některých obcích se konaly veselé průvody masek, které se většinou odehráli až v masopustní úterý, tedy poslední den před nastávajícím půstem.

K tradičním maskám masopustních průvodů v našem okolí např. v Bílově, Chrástovicích a Trojanech patřil medvěd, medvěďák, ženich, nevěsta a kominík. Na Kralovicku a Manětínsku byl medvěd omotán hrachovinou, zatím co ve Vejprnicích nosil obrácený kožíšek.

Tradice masopustních průvodů v našem regionu byla v druhé polovině dvacátého století pravidelně udržována jen v některých lokalitách, především v Kožlanech a Hadačce.

Skončil masopust a začal předvelikonoční čas. Popeleční středou začíná čtyřicetidenní postní období, kdy se křesťané připravují na Velikonoce.



Masopustní průvod v Kožlanech roku 1973



Masopustní průvod v Manětíně 60. léta 20. století



Masopustní průvod v Kralovicích 1956

Zpracovala: Alena Hausnerová

ZE ŽIVOTA NAŠEHO DOMOVA

ANKETA: JAK JSTE V MLÁDÍ PROŽÍVALI MASOPUST?



Paní Králová, odd. C

Na masopust vzpomínám velice ráda, chodili jsme za maškarami i za války. Děti běhaly za maškarami a užilo se spoustu legrace, protože maškary dělali různé hlouposti. Medvěd, jako hlavní postava masopustu bývala obalená hrachovinou a kdo si během masopustu utrhl kousek hrachoviny z medvěda, měl naději, že bude mít úrodný rok. V Mladoticích, kde jsem žila do doby, než jsem přišla sem do domova se tato tradice drží stále, maškary si kupují krém na boty a kdo neuteče, je pomazaný. Dělají samé hlouposti a u každého stavení se zastaví, popijí, hraje hudba a tancují. Mám ale i špatnou vzpomínku, kdy chlapci poňoukali medvěda, který měl koště z březového proutí a hodil ho po jednom z chlapců a chlapec měl roztržené obočí.



Paní Novotná Jarmila, odd. C

Já jsem bydlela v Ostrově u Bezdružic a na masopust vzpomínám také velice ráda. Pekly se koblihy, nabízelo se uzené maso, popíjelo se. Maškary dělali různé vylomeniny, klidně zabili králíka a dali ho majitelům, ať si ho uvaří, nebo honili slepice. Maškarám se dávali také peníze. V dnešní době bývá zvykem, že po průvodu masek bývá večer tancovačka, což za války nebyvalo. Ani tancovačky nebyly povolené, tak se lidé navštěvovali mezi sebou, a protože bývali velké světnice, tancovalo se po staveních. Vždy se to střídalo, pokaždé se tancovalo jinde. Lidé v té době měli k sobě blíž, byli chudí a nezáviděli si.

Zpracovala: Nad'a Formánková

ŠIBŘINKY U NÁS V DOMOVĚ

Letos proběhli šibřinky v DSP Kralovice ve čtvrtek 6. 3. 2014. Společenská místnost byla plná pirátů a námořníků, což bylo tématem karnevalu. Hudební doprovod zajistila Valika Janečková a jako občerstvení se podávala buchta „prošívaná deka“, kterou si klienti sami upekli den předem. Celé odpoledne panovala dobrá nálada, jak se můžete přesvědčit na následujících fotografiích.



OSOBNOST Z KRALOVICKA

Milada Šubrtová – operní pěvkyně

Narozena 24. 5. 1924 Lhota u Kralovic

Zemřela 1. 8. 2011 v Praze



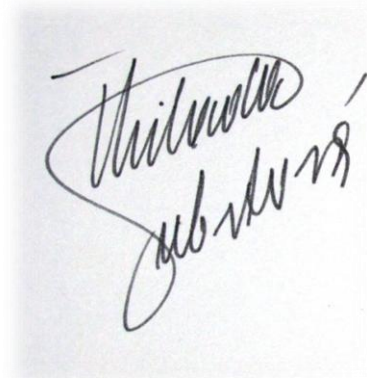
Milada Šubrtová se narodila 24. května 1924 ve Lhotě u Kralovic. Roku 1941 vystudovala dvouletou obchodní školu a pracovala jako úřednice. Během zaměstnání vystupovala u ochotníků v pražských Dejvicích a současně začala soukromě studovat zpěv u Zdeňka Knittla. Krátce po válce nastoupila na profesionální angažmá, jako členka Velké opery 5. května (1946-1948).

V červenci 1948 bylo divadlo zrušeno a Šubrtová přešla se souborem do opery Národního divadla v Praze (1948-1991), kde jako přední sólistka působila do odchodu na penzi více jak čtyřicet let.

její herecká tvárnost a přizpůsobivost hudebním slohům jí předurčila pro role jako univerzální umělkyně se širokým spektrem úloh. Nejčastěji přetvářely citově a vnitřně bohaté ženské postavy než dramatické hrdinky. Ač měla silný emocionální prožitek nesklouzávala k sentimentalitě.

Jako jedna z předních a nejvýznamnějších českých reprezentantek vokálního umění a zpěvu hostovala v Sovětském svazu, v Německé demokratické republice, v Rumunsku a v Maďarsku. Ač získávala také nabídky na angažmá z Vídně, Milána i Buenos Aires, zůstávala věrná své domácí scéně Národního divadla. Interpretovala především české klasické postavy Antonína Dvořáka a Bedřicha Smetany. Jednou z jejích nejznámějších a dnes již legendárních rolí se stala postava Rusalky. Pro zajímavost nadabovala také Květu Fialovou, v Lipského parodii Adéla ještě nevečeřela, když zpívala „Ukolébavku – Princi můj malinký, spi!“ na kterou se probouzí masožravá květina Adéla.

Za své velké pěvecké umění mimo jiné, získala titul Zasloužilé (1966) a Národní (1975) umělkyně, titul Zasloužilé členky Národního divadla (1978), Cenu Thálie (1998) za celoživotní mistrovství v opeře a Jubilejní platinovou desku Supraphonu (1999). Milada Šubrtová zemřela 1. srpna 2011 v Praze ve věku osmdesáti sedmi let.



Z HISTORIE ČESKÝ GRANÁT



Jen málokterý národ na světě se může pochlubit tím, že nějaký drahý kámen je úzce spojován s jeho identitou tak, jako je granát spojován s českým národem. Velkou zásluhu na tom má rakouský císař a velký milovník Prahy Rudolf II. Za jeho vlády se stala Praha nejen kulturním a uměleckým centrem, ale také centrem brusičů a hledačů drahých kamenů. Císař na hledání drahých kamenů vynakládal nemalé prostředky. Jako první, kdo pojmenoval granát „granatus bohemus – granátem českým“ byl lékař císaře Rudolfa II. ten také jako první podrobně popsal všechna česká naleziště.



Na císařův dvůr do Prahy přišli ze severu Itálie brusiči z rodu Miseroniů z Milána. Tvořili zde širokou škálu šperků a předmětů z různých drahokamů a doplňovali je českými granáty. To znamenalo i zlom těžby granátů, které se do té doby sbíraly pouze povrchově na polích mezi Třebenicemi a Litoměřicemi a vyvážely se mimo království ke zpracování do Německa, zejména Bádenska a Norimberka.

Český granát je drahokam patřící do skupiny asi 16 granátů, většinou velmi vzácných. Granát neboli pyrop je zbarven železem a chromem a mívá ohnivě červenou a sytou barvu, někdy nazývanou barvou holubičí krve. Kvalita českých granátů se liší podle nalezišť. Nejvyšší pocházejí z Českého středohoří. Méně kvalitní z Podkrkonoší a okolí Kolína nad Labem.

V ranném středověku se granát používal k ozdobování různých spon nebo nahrazoval oči všelijakých bytostí, zvířat či lidí. Odtud také pochází řecký název **pyr-oheň, ops-oko**.

Počátkem 19. století byla česká společnost granátovými šperky doslova okouzlena. V té době vztlaky snad nejslavnější a nejkrásnější šperky, které jsou mezi znalci a obchodníky se starožitnostmi dodnes velmi ceněny. Rozkvět granátu byl spojován s obrozeneckými myšlenkami a český granát se stal vlasteneckým symbolem.



Nejvíce granátových šperků a předmětů najdeme ve starožitnostech z konce 19. a začátku 20. století. (Prsteny, náušnice, brože, závěsy, přívěsky, krabičky).

V současnosti mají granáty největší oblibu mezi americkými a ruskými návštěvníky ČR. Mezi našimi občany je ponejvíce zájem o granáty u starší generace.

ZDRAVÉ POTRAVINY

V následujícím článku se dočtete o deseti potravinách, které jsou tak zdravé, že bychom je měli okamžitě zařadit do našeho jídelníčku a už nikdy bychom se jim neměli vyhýbat.



CITRÓNY

Proč jsou citrony zdravé – jeden citron obsahuje více než 100 % denního příjmu vitamínu C doporučený pro lidský organismus k posílení imunity a správné hladiny cholesterolu i kostí.

BROKOLICE

Proč je brokolice zdravá – již pouze jeden střední stonek brokolice obsahuje více než 100 % doporučeného denního množství vitamínu K a téměř 200 % doporučené denní dávky vitamínu C. Oba patří ke dvěma základním stavebním živinám kostí.



TMAVÁ (HOŘKÁ) ČOKOLÁDA

Proč je tmavá čokoláda zdravá – jen několik kostiček kvalitní hořké čokolády s obsahem více než 60% kakaa, může snížit krevní tlak u jinak zdravých osob. Kakaový prášek je totiž bohatý na flavonoidy a antioxidanty. Ty prokazatelně snižují vysoký cholesterol.

BRAMBORY

Proč jsou brambory zdravé - jedna červená brambora obsahuje 66 mikrogramů kyseliny listové, což odpovídá stejnému množství nalezenému v jednom šálku špenátu či brokolice. V podstatě je to složka potravy, kterou potřebujete pro své tělo každý den.



LOSOS

Proč je losos zdravý – je velkým zdrojem omega-3 mastných kyselin, které jsou spojeny se sníženým rizikem onemocnění srdce, depresemi, nebo rakovinou. Již jedna porce lososa obsahuje téměř 50 % denní dávky niacinu, který vás může ochránit před Alzheimerovou chorobou a problémy s pamětí i zapomínáním.



VLAŠSKÉ OŘECHY

Proč jsou vlašské ořechy zdravé - obsahují ze všech ořechů nejvíce omega-3 mastných kyselin, které mohou pomoci snížit hladinu cholesterolu. Omega-3 mastné kyseliny prokazatelně zlepšují náladu a mohou chránit před poškození sluncem.



AVOKÁDO

Proč je avokádo zdravé – je bohaté na zdravé tuky, které se dle jedné studie osvědčily ve snižování cholesterolu asi o 22 %. Avokádo obsahuje více než polovinu denní dávky vlákniny a 40% doporučeného denního příjmu kyseliny listové, která je přínosná ke snížení rizika srdečních onemocnění.

ČESNEK

Proč je česnek zdravý – česnek je silný bojovník s nachlazením, chřipkou, zánětem nosohltanu i hrtanu. Zastavuje růst bakterií, včetně E. coli, přičemž allicin, složka přítomná v česneku, působí jako silný protizánětlivý prvek. A rovněž bylo prokázáno, že snižuje hladinu cholesterolu a krevního tlaku.



ŠPENÁT

Proč je špenát zdravý – špenát obsahuje lutein a zeaxantin, dva zesilující antioxidanty důležité pro zdravé oči.

FAZOLE

Proč jsou fazole zdravé – jezte 4x týdně porci luštěnin (fazole, hrách, čočku) a omezíte značně (o 22%) riziko srdečních onemocnění. Čím tmavší fazole jsou, tím více antioxidantů obsahují.



Zařaďte je co nejvíce do svého jídelníčku a budete na nejlepší cestě ke zdravému tělu.



?

TRÉNOVÁNÍ PAMĚTI

Znáte české vynálezce...?

1. Bratřenci Veverkové vynalezli:

- a) Ruchadlo
- b) Kontaktní čočky
- c) Očkování proti chřipce

2. Kdo vymyslel obloukovou lampu?

- a) Albert Einstein
- b) Prokop Diviš
- c) František Křižík

3. Co vymyslel Josef Ressel?

- a) Krevní skupiny
- b) Ruchadlo
- c) Lodní šroub

4. Poznáte muže na fotografii?

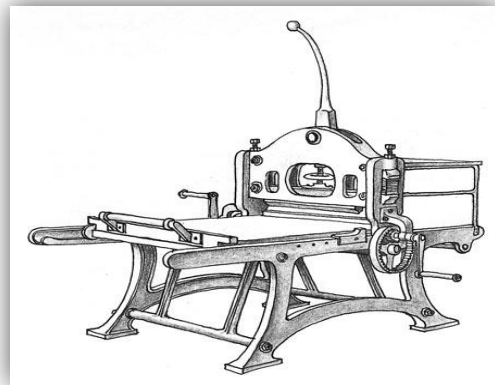
- a) Jaroslav Černý
- b) Jan Evangelista Purkyně
- c) František Křižík

5. Co objevil Jan Jánský?

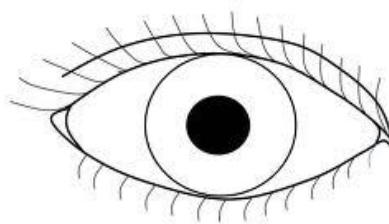
- a) Krevní skupiny
- b) Vodní turbínu
- c) Otisky prstů

6. Kdo vynalezl kontaktní čočky a silon?

- a) Bedřich Hrozný
- b) Otto Wichterle
- c) Jaroslav Heyrovský



?



7. Zákon dědičnosti objevil:

- a) Isaac Newton
- b) Gregor Johan Mendel
- c) Jan Jánský

8. Kdo objevil dvoutónové fotografie?

- a) Josef Vávra
- b) Jiří Kříž
- c) Jakub Husník

9. Poznáte muže na fotografii?

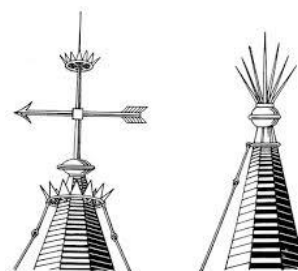
- a) Jan Jánský
- b) Prokop Diviš
- c) Otto Wichterle



10. Kdo vymyslel kamenotisk?

- a) Ondřej Malý
- b) Alois Senefelder
- c) Jaroslav Heyronský

?



Správné odpovědi:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
A	C	C	C	A	B	B	C	A	B

